

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
6 У. 12776/14
Дана 09.11.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Љиљане Јевтић и Јелене Тишма - Јовановић, чланова већа, са судијским помоћником Весном Оташевић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Републике Србије, коју заступа законски заступник Државно правобранилаштво, против тужене Агенције за реституцију - Јединице за конфесионалну реституцију, ради поништаја решења, број: 46-00-02285/08 од 03.09.2014. године, уз учешће заинтересованог лица А.А.,..., коју заступа Мирослав Николић, адвокат из Београда, 27. марта бр. 11/І, у предмету враћања имовине, по одржаној усменој јавној расправи, у нејавној седници већа, одржаној дана 09.11.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

І Тужба СЕ ОДБИЈА.

ІІ ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац Република Србија да заинтересованом лицу А.А.,..., надокнади трошкове управног спора у износу од 34.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем усваја се захтев и на име накнаде за одузету имовину А.А., са седиштем у улици ..., ... и утврђује се право својине на пољопривредном земљишту и 13729/333311 идеалних делова катастарске парцеле број ... КО ..., што реално представља површину од 01.37.29ха, уписане у лист непокретности број ..., КО ..., као пољопривредно земљиште у државној својини, корисник Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде Београд. Истим решењем се обавезује Република Србија да подносиоцу захтева пренесе у својину, а Министарство пољопривреде и заштите животне средине да исту преда у државину у

року од 30 дана од дана извршности овог решења, налаже органу надлежном за упис права на непокретностима да изврши упис права својине у корист подносиоца захтева у јавним књигама у којима се врши упис права на непокретностима, као и да закупац непокретности описане у диспозитиву која је предмет враћања, који је уговор о закупу закључио до октобра 2015. године, има право да под условима предвиђеним уговором, користи непокретност за своју делатност за период који је неопходан за прилагођавање његовог пословања измењеним условима, али не дуже од две године од дана правоснажности решења о враћању имовине, с тим што се А.А. и закупац могу и другачије споразумети. Свака странка сноси своје трошкове.

У тужби којом је покренуо управни спор тужилац преко законског заступника указује на одредбу члана 4. Закона о враћању имовине црквама и верским заједницама, којом није прописана обавеза, већ овлашћење Републике Србије као обвезника враћања имовине, да уместо одузете имовине да накнаду у виду друге одговарајуће имовине или да исплати новчану накнаду, па како се тужилац противио накнади у виду друге одговарајуће имовине, тужени није могао донети решење којим се захтев усваја. Указује да је решење неразумљиво и неизвршиво, па тиме и супротно Закону о опште управном поступку, с обзиром на то да се враћа наведени идеални део катастарске парцеле, а да при томе идеални део није реално опредељен, због чега је било неопходно извршити разграничење враћене парцеле. Стога, предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

У одговору на поднету тужбу, тужени орган налази да је оспорено решење правилно и на закону засновано, те да је тим решењем одговорено и на навод из поднете тужбе око примене члана 4. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама, у вези са којим тужени орган сматра да како је на означеном подручју спроведен поступак комасације, то је на територији, најближој катастарској општини у којој се налазило одузето земљиште КО ..., дошло до промене облика, граница, површина и бројева катастарских парцела у комасационом подручју, због чега и није могуће враћање одузетог земљишта у натуралном облику, већ у виду другог одговарајућег земљишта. Предлаже да се тужба одбије.

У одговору на тужбу и на усменој јавној расправи заинтересовано лице, чији је пуномоћник адвокат Мирослав Николић из Београда, а преко адвоката Иване Пешић из Београда, по заменичком пуномоћју, оспорава наводе тужбе са свих законских разлога, посебно указујући да се у поступку црквене реституције никако не могу довести у неравноправни положај друге странке у евентуалним поступцима опште реституције, јер Закон о враћању одузете имовине и обештећењу заменску реституцију не предвиђа, а Закон о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама у члану 4. дозвољава заменску реституцију. У прилог законитости решења које се тужбом напада, заинтересовано лице указује на судску праксу Врховног касационог суда у другим судским поступцима и пресуду Узп 397/2014 од 05.02.2015. године по тужби истог тужиоца, против истог туженог, који је преиначио пресуду Управног суда којом је одлучено о идентичним тужбеним разлозима, као и у овој правној ствари, а коју у прилогу поднеска прилаже. Врховни

касациони суд је у својој пресуди заузео правни став да физичка деоба парцеле на којој постоји право сусвојине, није услов за враћање одузете непокретне имовине према одредбама Закона о враћању, односно реституције имовине црквама и верским заједницама, јер се у конкретном случају ради о стицању права својине на основу одредби члана 20. став 2. Закона о основама својинско правних односа и то на начин и под условима одређеним Законом о црквеној реституцији. Имајући у виду наведено, заинтересовано лице предлаже да суд одбаци тужбу, с обзиром на то да се истом очигледно не дира у право тужиоца и његов законом заштићен интерес, односно да исту одбије као неосновану, а обавезе тужиоца да заинтересованом лицу накнади трошкове састављања одговора на тужбу од 36.000,00 динара, за састав поднеска од 23.10.2017. године од 16.500,00 динара и за приступ расправи од 18.000,00 динара по важећој АТ, као и трошкове судске таксе по важећој ТТ.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу дана 07.11.2017. године, у присуству пуномоћника заинтересованог лица, а у одсуству уредно позваног законског заступника тужиоца и уредно позваног туженог органа, у складу са чланом 38. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), као и применом одредбе члана 34. став 2. истог закона, којом је прописано да је расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима, као што је овде случај.

Оцењујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), ценећи наводе одговора на тужбу, наводе пуномоћника заинтересованог лица на усменој јавној расправи, као и целокупне списе ове управне ствари, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из оспореног решења произлази да се заинтересовано лице обратило Дирекцији за реституцију захтевом за враћање одузете имовине, уз који је приложена коначна одлука Окружног аграрног суда у Новом Саду од 17.02.1946. године и оверена копија решења Комисије за национализацију при Народном одбору среза Н. Сад од 25.01.1961. године, оверен препис записника са седнице МНО ... од 14.01.1946. године, оверен препис одлуке МНО... од 23.05.1947. године, извештај о одузетој имовини црквама и верским заједницама са стањем на дан 01.01.1945. године, уверење о идентификацији парцела РГЗ-а -Службе за катастар непокретности Бачки Петровац од 04.09.2008. године, извештај судског вештака за геодезију ев. бр. ГВ-.../8 од 24.11.2008. године о геодетском вештачењу земљишта одузетог од подносиоца и извод из земљишне књиге ЗКУЛ број С обзиром на то да је на територији КО ... извршена комасација, одређено је вештачење ради утврђивања да ли на територији КО ... постоји друго одговарајуће земљиште, па је судски вештак пољопривредне струке доставио налаз од 14.03.2014. године у коме је предложио да пољопривредно земљиште из новоформиране табеле ... у КО ... која је по записнику о привременој примопредаји земљишта у површини од 29.36,37ха у државној својини, надељена Министарству пољопривреде, без прецизирања бројева катастарских парцела, јер оне нису ни одређене с обзиром да комасација још увек није завршена у КО ..., то је

дописом туженог од 04.06.2014. године од вештака затражено да свој налаз коригује и предложи другу одговарајућу у имовину у складу са закључком о вештачењу. Након извршеног допунског вештачења од 27.06.2014. године, вештак је утврдио да укупна површина одузетог пољопривредног земљишта на предметним парцелама, означеним по бројевима, класи и површини, износи 01.30.20 х. Та површина, сведена на културу предложене парцеле 28-њиву 2. класе износи 13930,97м², што представља површину за враћање. Тако утврђена површина умањена је према коефицијенту одбитка за заједничке потребе, тако да површина земљишта за враћање износи 13.728,97м², односно 01.37.29 ха, које је вештак, на основу спроведеног вештачења и правила струке предложио као адекватно за враћање уместо одузетог. На основу свега изнетог, као и на основу резултата усмене расправе код овог органа, по оцени туженог, катастарска парцела број ... у КО ..., ближе описана у диспозитиву, може се сматрати одговарајућом имовином, која се у смислу члана 4. Закона о враћању имовине црквама и верским заједницама, може вратити подносиоцу захтева као накнада за одузету имовину. По налажењу туженог, у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, утврђене су све релевантне чињенице, и то: подносиоцу захтева као власнику одузето је, између осталог, и пољопривредно земљиште које је предмет ове управне ствари, укупне површине 01.30.20ха, натурална реституција одузетог земљишта у изворном облику није могућа, те је применом правила струке и начела прописаних Одлуком о спровођењу комасације за КО ..., утврђено одговарајуће земљиште за враћање, тако да укупна површина за враћање износи 13729/333311 идеалних делова катастарске парцеле број ... КО ..., земљиште које се овим решењем враћа представља земљиште које се налази у комасационом подручју и које је по својим карактеристикама, у односу на одузето земљиште подобно за враћање. Будући да је свим странкама омогућено да учествују у поступку, те да не постоје сметње за враћање описане имовине прописане одредбама члана 11. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама, применом наведених законских одредаба, одлучено је као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 1. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама прописано је да се тим Законом уређују услови, начини и поступак враћања имовине која је на територији Републике Србије одузета од црква и верских заједница, као и од њихових задужбина и друштава, применом прописа о аграрној реформи, национализацији, секвестрацији и других прописа који су донети и примењивани у периоду од 1945. године, као и у свим другим актима којима је вршено одузимање те имовине, без тржишне накнаде.

Одредбом члана 4. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама ("Службени гласник РС" број 46/06), прописано је да се одузета имовина враћа, по правилу у натуралном облику, или се накнађује у виду друге одговарајуће имовине, а тржишна новчана накнада исплаћује се само ако враћање у натуралном облику или у виду друге одговарајуће имовине није могуће.

Код овако утврђеног чињеничног стања и резултата спроведеног поступка, по оцени Управног суда, правилно је закључио тужени орган да су у

конкретном случају испуњени услови за враћање имовине описане у диспозитиву решења, прописани одредбама члана 1. и 4. Закона о враћању (реституцији) имовине црквама и верским заједницама ("Службени гласник РС" бр. 46/2006). Наиме, полазећи од цитираних законских одредби и неспорно утврђене чињенице да је актом државе, подносиоцу захтева одузето пољопривредно земљиште, те да је након одузимања земљишта на територији те општине спроведена комасација, као и да је вештачењем предложено које су катастарске парцеле одговарајуће за повраћај, суд налази да су испуњени сви законски предуслови за враћање предметног пољопривредног земљишта у својину и државину подносиоца захтева, на начин и у површини како је то наведено у диспозитиву осореног решења. Приликом одлучивања орган је ценио наводе из одговора на тужбу Државног правобранилаштва, којим се исти противи враћању земљишта у натуралном облику, али је нашао да је исто без утицаја на другачију одлуку у овој управној ствари, јер је одредбом члана 4. наведеног закона, јасно прописан редослед својинске реинтеграције. Будући да је свим странкама омогућено да учествују у поступку, те да не постоје сметње за враћање описане имовине, прописане одредбама члана 11. наведеног закона, применом наведених законских одредаба, правилно је одлучено као у диспозитиву оспореног решења.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да су исти неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, с обзиром на то да је тужени орган у образложењу оспореног решења дао детаљне и на закону засноване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Посебно је као неоснован оценио навод тужбе, да је оспорено решење неизвршиво, јер се враћа идеални део катастарске парцеле број ... КО ..., што представља површину од 01.37,29 ха, а да при томе идеални део није реално опредељен, с обзиром на то да се физичка деоба може тражити у свако доба на захтев било ког сувласника.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, на основу одредбе члана 46. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), применом члана 40. став 2. наведеног закона.

Одлука о трошковима спора у ставу II диспозитива пресуде донета је у смислу одредби чл. 66., 67. и 74. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), сходном применом чл. 150., 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11), па су заинтересованом лицу признати трошкови за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара и за заступање на расправи у износу од 18.000,00 динара, сагласно тарифном броју 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12), док суд није признао накнаду трошкова за састав поднеска од 23.10.2017. године, с обзиром на то да исти није био нужан, имајући у виду да је достављен након позива за јавну расправу заказану за 07.11.2017. године, који је уручен пуномоћнику заинтересованог лица дана 20.10.2017. године, што је утврђено из доставнице која се налази у списима. Трошкове судске таксе суд није обрачунавао јер је тужилац ослобођен од плаћања истих на основу Закона о судским таксама („Службени гласник РС”, бр. 28/94...93/14).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 09.11.2017. године, 6 У. 12776/14

Записничар
Весна Оташевић,с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП